

Arrest

nr. 165 155 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 oktober 2015.

1.3. Op 21 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Mararna, al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en Kopt te zijn. Uw vader is een viertal jaar geleden overleden ten gevolge een hartaanval, waarna u achterbleef met uw moeder en twee zussen, M.(...) en K.(...), die beiden gehuwd zijn en respectievelijk in Ayn al Shams en Az-Zaitoun wonen (Cairo).

Vanaf uw 18de trok u regelmatig naar Cairo om er te werken, wanneer uw contract was afgelopen keerde u naar huis terug.

U stelt homoseksueel te zijn en zich hiervan rond uw vijftiende bewust te zijn geworden daar u zich tot uw kozijn, R.(...) H.(...), aangetrokken voelde. Tijdens een hele periode hebben jullie 'je natuur gepraktiseerd', zo stelt u. Uw kozijn zou de relatie beëindigd hebben. Vervolgens had u contact met ene M.(...), wiens moeder een schoolkameraadje was van uw moeder. U had ongeveer een jaar een relatie met hem. In de periode dat u als barman werkte in het Savoy Hotel in Sharm al Sheikh, maakt u er kennis met een zekere Mi.(...), ook een barman én een persoon van wie u dacht dat hij 'dezelfde natuur' had als u 'daar hij soms zijn hand bij u op bepaalde plekken legde'. Nadat u dan op een keer uw hand op hem gelegd had beledigde hij u en de volgende dag werd u ontslagen.

Via een vriend maakte u in Cairo kennis met Ma.(...) H.(...) en jullie gingen geregeld samen op café. Op een dag ging u samen met hem naar zijn huis, keken jullie in zijn kamer naar een pornofilm en kwam het tussen jullie tot 'een uitwisseling'. Pas toen besepte u dat Ma.(...) homoseksueel was. Plots kwam zijn moeder de kamer binnen en gechoqueerd doordat ze jullie naakt aantrof begon ze te roepen en werd Ma.(...)s vader, die op dat moment aan het slapen was, wakker. Ook hij kwam de kamer binnen en begon jullie te slaan met een riem, roepend dat jullie dieren waren. Doordat ook de burens op het lawaai afkwamen konden jullie van de alom heersende verwarring gebruik maken en vluchten.

In december 2014 kwam de familie van Ma.(...) naar uw huis en dreigde ermee u te doden. Ze beschouwden u als diegene die hun zoon 'gedood had'. Uw familie repliceerde daarop dat wanneer ze u zouden vinden, ze met u mochten doen wat ze wilden.

In februari 2014 hebt u op legale wijze Egypte verlaten, u trok naar Yemen omdat u hiervoor geen visum nodig had en verbleef enige tijd in Sana'a. U kreeg hierbij de hulp van een vriend M.(...) H.(...), die voorzag u van een werkvisum waardoor u zich als een vertegenwoordiger kon voordoen. U kon zo naar Italië reizen, waar u een week verbleef, om dan het land te verlaten daar u volgens vrienden 'er niets zou krijgen en er niet zou kunnen studeren'. Vervolgens reisde u verder naar Nederland, waar u een viertal maanden verbleef. De eerste drie weken was u er nog legaal, uw verdere verblijf was u er illegaal. U verkocht in deze periode, door middel van een volmacht aan uw moeder, uw bezittingen in Egypte. U verliet Nederland omdat u vernomen had dat wanneer u daar een asielaanvraag zou indienen, u een tweetal jaar zou moeten wachten alvorens antwoord te krijgen. Vervolgens trok u naar Zweden waar u ongeveer een tweetal maanden verbleef. Hier betaalde u geld aan een persoon die u beloofde een werkvisum te bezorgen, doch uw geld noch het visum hebt u ooit gezien. U ging terug naar Nederland, bleef er even en trok dan naar Italië om daar aan papieren te geraken, maar hier werd u voor 2000 euro opgelicht waarna u naar Nederland terugkeerde en er een vijftal maanden verbleef. Hier hoorde u over een kerk in Antwerpen en besloot er naartoe te gaan om te zien of men u daar kon helpen, u geraakte er echter niet en keerde onverrichterzake terug naar Nederland. U bleef hier een week en besloot dan naar België te gaan omdat u had vernomen 'dat België asiel geeft binnen de vier maanden'. Op 10 juli 2015 diende u hier een asielaanvraag in.

B. Motivering

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Echter, op basis van onderstaande elementen rijzen er ernstige twijfels aangaande uw beweerde homoseksualiteit.

Zo stelt u zich sinds u jong was, u volgde nog secundair onderwijs, bewust te zijn geworden van het gegeven dat u homoseksueel was, doch dient er opgemerkt te worden dat er toch een aantal vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw verklaringen dienaangaande (CGVS p.4).

Immers, blijkt uit uw verklaringen dat u, wanneer er gevraagd wordt iets te vertellen over uw seksuele geaardheid, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar een seksuele beleving zonder dat er enig gevoelsmatig aspect of persoonlijke betrokkenheid aan bod komt.

U gevraagd sinds wanneer u beseft heeft dat u homoseksueel bent, stelt u dat het gebeurde met uw één jaar jongere kozijn, tijdens een periode hebben we onze natuur gepraktiseerd, maar niet iedere dag, zo stelt u. Verder gevraagd hoe u zich realiseerde dat u homoseksueel bent, antwoordt u wat ik voelde was

dat ik nood had om naar buiten te laten aan wat ik nood had. Gevraagd wat u hiermee bedoelt antwoordde u dat u zichzelf vaak bevredigde en dat u bij uw kozijn bleef, die eerder een meisje was. Erop gewezen dat een persoon die zichzelf bevredigt nog geen homoseksueel is, geeft u aan dat wanneer de nood hoog is, u het niet doet met een meisje en dat dit wil zeggen dat u homo bent. U voegt hier nog aan toe dat u het nog nooit met een meisje gedaan heeft (CGVS p.4).

U gevraagd naar hoe zich de relatie met uw kozijn ontwikkeld heeft, stelt u dat jullie samen naar films keken en een nood voelden. U vervolgt dat jullie begonnen met doktertje te spelen en dat jullie dan mekaars hand vasthielden. Dan zou u gevoeld hebben dat hij nood had en u ook. U gevraagd dit toe te lichten, antwoordt u dat u voelde dat u met hem seksuele betrekkingen wilde hebben en dat men dat niet kan beschrijven eraan toevoegend wat mij betreft, ik voel een verlangen naar jongens, meer dan naar meisjes. Gevraagd waaruit dit bestaat, stelt u dat wanneer u met iemand kennis maakt en die iemand staat u na, als u deze persoon aanraakt of u grapt met hem, dan voelt u een verlangen, dan weten we wie we zijn, zo geeft u aan. Gevraagd of u dan spreekt over een seksueel verlangen of nog over iets anders, stelt u 'een seksueel verlangen' (CGVS p.4).

U gevraagd wat het besef homo te zijn voor u betekende, zegt u normaal mijn gevoelens zijn normaal, ik vraag wel aan god waarom ik zo ben, ik wens me te laten behandelen zodat ik normaal ben. Gevraagd waarnaar u refereert verwijst u naar een incident in het Savoy Hotel waar u toen werkte. U dacht dat uw collega-barman 'dezelfde natuur' had, doch het tegendeel bleek het geval en u werd ontslagen (CGVS p.5). Andermaal gevraagd wat het met u deed toen u besepte dat u homoseksueel was, antwoordt u dat u nooit zo over zichzelf heeft gedacht, iedere keer dat ik het deed en het gedaan had, voelde ik me opgelucht. Persoonlijk voel ik me goed als ik me bij iemand bevind die de plaats van de echtgenote inneemt (CGVS p.6).

U gevraagd hoe u dit aan de man die u bevalt kenbaar maakt, stelt u met deze persoon te praten en toenadering te zoeken, dat deze periode ongeveer een maand à anderhalve maand duurt vooraleer u hem vertrouwen kan geven en u weet dat hij is zoals hij is en jullie betrekkingen kunnen hebben (CGVS p.5).

Gevraagd of u ooit een vaste relatie hebt gehad, bevestigt u dat en stelt u met M.(...) een vaste relatie te hebben gehad die ongeveer een jaar duurde. Gevraagd wat u in hem aantrok, stelt u dat hij een lief persoon is, fysiek goed was en u voelde dat u nood had aan hem. U vervolgt dat hij de enige persoon was die u net zo nodig had als hij u en die uw behoeften bevredigde. Gevraagd dit uit te leggen, verwijst u naar het gegeven dat er in Egypte mensen zijn die een homoseksuele relatie hebben, een keer als tijdverdrijf, maar dat is niet zoals met M.(...). We willen het altijd doen, zo stelt u. Gevraagd wat u wil doen, antwoordt u seksuele betrekkingen (CGVS p.5).

Uit bovenstaande blijkt dat uw antwoorden zich steeds beperken tot seksuele aspecten en er quasi nergens uit uw woorden enige persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt. Dit terwijl het feit dat u homo bent toch een enorm grote impact op u gehad moet hebben, temeer u zelf aangeeft dat u hierover niet kunt spreken, u bent opgegroeid in een christelijke familie en 'dat dit iets is wat verboden is'. Gezien deze door u geschetste context kan er toch van uit worden gegaan dat u bij machte moet zijn het proces waar u door gegaan bent op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect.

Verder zijn er nog een aantal vaststellingen die de wenkbrauwen doen fronsen. U gevraagd of u de situatie van de LBGT in Egypte opvolgt, ontkent u dit en geeft u aan dat er zelden dingen publiek gemaakt worden. U zou wel al eens per ongeluk op face book of internet wat zien, maar 'volgen doet u het niet'. Gevraagd of u weet heeft van recente incidenten, verwijst u naar de arrestatie van twee homoseksuelen, maar dit zou vier jaar geleden gebeurd zijn. Gevraagd naar meer recente info, komt u niet verder dan aan te geven dat daar niet over wordt gesproken, dat de islamisten de macht hebben en als men erover spreekt, dan problemen krijgt met de autoriteiten (CGVS p.6). Gezien u toch al in februari 2014 het land verlaten hebt, een eenvoudige zoektocht op het internet tal van resultaten oplevert over incidenten die zich in Egypte hebben voorgedaan en gezien u uw asielaanvraag motiveert op basis van uw homoseksualiteit, hoeft het geen betoog dat uw totale gebrek aan kennis en betrokkenheid in dezer iedere geloofwaardigheid ontbeert.

Gevraagd of u sinds u in Europa bent gebruik maakt van het internet, stelt u 'heel weinig'. Gevraagd of u sites kent specifiek voor LBGT, ontkent u dit en stelt u dat het voor u moeilijk is iemand te benaderen die u niet kent (CGVS p.6). Het hoeft andermaal geen betoog dat uw onwetendheid hieromtrent bezwaarlijk kan overtuigen. Gevraagd of u hier of in Nederland (gezien u daar ettelijke maanden hebt gewoond) actief bent in het milieu en of u etablissementen hebt bezocht, antwoordt u dat u dit weliswaar graag zou gewild hebben, maar dat u geen associaties voor LBGT kent. Gevraagd of dit effectief wil zeggen dat u geen verenigingen kent, ontwijkt u een concreet antwoord door te stellen dat als u iemand leert kennen, u via deze persoon weer iemand anders leert kennen. U voegt hieraan toe dat u familie heeft in Europa, maar dat die mensen schrik hebben dat u hen geld gaat vragen. Andermaal gepeild of u sinds uw verblijf in Europa effectief geen gelegenheden hebt bezocht specifiek voor LBGT en of u effectief geen

associaties kent, geeft u aan zelfs niet te hebben geweten dat er zoiets bestond, de Egyptenaren die u kent zitten in de kerk en die kunnen het u niet vertellen (CGVS p.7). Dat u zich hieromtrent blijkbaar totaal niet geïnformeerd heeft, dit terwijl u toch al sinds begin februari 2014 in Europa verblijft en u hier vrijuit kunt aanspreken, duidt andermaal op een gebrek aan interesse van uwentwege.

Gevraagd hoe u weet of een etablissement/gelegenheid 'gay friendly' is, antwoordt u wilt u zeggen dat ze dingen verkopen? Gesteld dat er hier verwezen wordt naar iets wat zich aan de buitenkant van het gebouw bevindt, stelt u het niet te weten, u denkt de laatste tijd maar aan één ding, namelijk dat u van het ene probleem in het andere verzeild geraakt (CGVS p.7). Uw antwoord ontbeert wederom elke affiniteit met de door u beweerde geaardheid en dat u totaal niet op de hoogte bent van de 'regenboogvlag', het symbool bij uitstek, kan niet overtuigen.

Gevraagd of u de 'Gay Pride' kent, ontkent u zulks (CGVS p.7). De vaststelling dat u hieromtrent totaal onwetend bent, kan gezien de betekenis van dit feest voor de LBGT gemeenschap en de ruchtbaarheid die hieraan in de sociale media wordt gegeven, totaal niet overtuigen.

Ook het door u beweerde incident met uw vriend Ma.(...) ontbeert geloofwaardigheid. Zo stelt u dat u en Ma.(...) in diens kamer naar seksfilms aan het kijken waren en op het moment dat jullie beiden naakt waren en op het punt stonden betrekkingen te hebben, de moeder van Ma.(...) de kamer kwam binnenvallen en het op een schreeuwen zette. Gevraagd of Ma.(...) de deur niet had afgesloten, geeft u aan dat hij dat in het begin wel had gedaan, maar verschillende keren in en uit was gegaan om drank en eten te gaan halen en hij het uiteindelijk vergeten was (CGVS p.7). Deze door u beschreven gang van zaken kan bezwaarlijk overtuigen gezien het toch wel 'gevoelige karakter' van de film. Bovendien was er in de familie niemand op de hoogte van jullie geaardheid en is het totaal niet aannemelijk dat jullie dusdanig onvoorzichtig te werk zouden zijn gegaan.

Weinig geloofwaardig is ook de vaststelling dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nagelaten hebt te vermelden dat u, op het moment dat u nog steeds in Egypte verbleef, vernomen zou hebben dat de familie van Ma.(...) naar uw huis zou zijn gekomen en u met de dood zou hebben bedreigd (zie Vragenlijst). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u uw advocaat hiervan op de hoogte hebt gebracht en men u bij DVZ aangemaand had kort te zijn (CGVS p.4, 8). Gezien de ernst van deze door u beweerde bedreiging en dit de kern van uw asielrelaas betreft, kan het totaal niet overtuigen dat u een dergelijk gegeven onvermeld zou hebben gelaten.

Daarenboven ondermijnt uw eigen houding op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Zo hebt u nadat u Egypte hebt verlaten een week in Italië verbleven, vervolgens een viertal maanden in Nederland, dan twee maanden in Zweden, even terug in Nederland en Italië om dan vervolgens weer een vier à vijf maanden in Nederland te hebben verbleven, zonder ook maar ergens een asielaanvraag in te dienen. U naar de reden hiervoor gevraagd, geeft u aan dat Italië weliswaar papieren uitrekt, maar enkel voor een jaar of twee. In Zweden zou u helemaal niet aan asiel hebben gedacht omdat de behandeling van een asielaanvraag er een jaar à anderhalf jaar duurt. Wat Nederland betreft, het enige land waar u dacht asiel aan te vragen, geeft u aan hiervan te hebben afgezien omdat iemand daar op zijn minst twee jaar moet wachten alvorens een antwoord te krijgen (CGVS p.2-3). Het hoeft geen betoog dat deze door u tentoongestelde houding totaal niet correspondeert met de houding van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven en omdat hij zijn geaardheid niet vrij kan beleven zijn land van herkomst te hebben verlaten.

Het hoeft geen betoog dat er gezien bovenstaande observaties toch ernstige twijfels rijzen wat betreft de door u beweerde geaardheid en er kan bezwaarlijk nog geloof gehecht worden aan de door u beweerde asielmotieven. Bijgevolg dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen: het betreft hier immers de overlijdensakte van uw vader, uw geboorteakte en uw identiteitskaart en de door u getoonde doopakte. Deze stukken hebben betrekking op uw nationaliteit, identiteit en religie, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans

leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie - dd. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Mursi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Mursi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Mursi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Mursi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadistische en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te

voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige twijfels rijzen aangaande zijn beweerde homoseksualiteit daar (1) uit zijn verklaringen blijkt dat hij, wanneer er gevraagd wordt iets te vertellen over zijn seksuele geaardheid, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar een seksuele beleving zonder dat er enig gevoelsmatig aspect of persoonlijke betrokkenheid aan bod komt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, terwijl het feit dat hij homo is toch een enorm grote impact op hem gehad moet hebben, temeer hij zelf aangeeft dat hij hierover niet kan spreken, hij is opgegroeid in een christelijke familie en 'dat dit iets is wat verboden is', zodat er gezien deze door hem geschetste context toch van uit kan worden gegaan dat hij bij machte moet zij het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect, (2) hij stelt de situatie van de LBGT in Egypte niet op te volgen en aangeeft dat er zelden zulke dingen publiek gemaakt worden, dat daar niet over wordt gesproken, dat de islamisten de macht hebben en men problemen krijgt met de autoriteiten als men erover spreekt, terwijl een eenvoudige zoektocht op het internet tal van resultaten oplevert over incidenten die zich in Egypte hebben voorgedaan en, gezien hij zijn asielaanvraag motiveert op basis van zijn homoseksualiteit, het geen betoog hoeft dat zijn totale gebrek aan kennis en betrokkenheid in dezer iedere geloofwaardigheid ontbeert, (3) hij stelt dat hij sinds hij in Europa is 'heel weinig' gebruik maakt van het internet en hij, gevraagd of hij sites kent specifiek voor LBGT, dit ontkent en stelt dat het voor hem moeilijk is iemand te benaderen die hij niet kent, doch het andermaal geen betoog hoeft dat zijn onwetendheid hieromtrent bezwaarlijk kan overtuigen, (4) de vaststelling dat hij sinds zijn verblijf in Europa niet actief is in het milieu, hij geen gelegenheden heeft bezocht specifiek voor LBGT, hij geen associaties voor LBGT kent en hij zich hieromtrent blijkbaar totaal niet geïnformeerd heeft, terwijl hij toch al sinds begin februari 2014 in Europa verblijft en hij hier vrijuit kan aanspreken, andermaal duidt op een gebrek aan interesse van zijnentwege, (5) zijn antwoord op de vraag hoe hij weet of een etablissement/gelegenheid 'gay friendly' is wederom elke affiniteit met de door hem beweerde geaardheid ontbeert en het feit dat hij totaal niet op de hoogte is van de 'regenboogvlag', het symbool bij uitstek, niet kan overtuigen, (6) ook

de vaststelling dat hij totaal onwetend is omtrent de 'Gay Pride', gezien de betekenis van dit feest voor de LBGT gemeenschap en de ruchtbaarheid die hieraan in de sociale media wordt gegeven, totaal niet kan overtuigen, (7) ook het door hem beweerde incident met zijn vriend M. geloofwaardigheid ontbeert daar het totaal niet aannemelijk is dat zij dusdanig onvoorzichtig te werk zouden zijn gegaan, zoals wordt toegelicht, (8) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft te vermelden dat hij, op het moment dat hij nog steeds in Egypte verbleef, vernomen zou hebben dat de familie van M. naar zijn huis zou zijn gekomen en hem met de dood zou hebben bedreigd en (9) het gegeven dat hij, nadat hij Egypte heeft verlaten, een week in Italië heeft verbleven, vervolgens een viertal maanden in Nederland, dan twee maanden in Zweden, even terug in Nederland en Italië om dan vervolgens weer een vier à vijf maanden in Nederland te hebben verbleven, zonder ook maar ergens een asielaanvraag in te dienen, de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees op fundamentele wijze ondermijnt daar deze door hem tentoongestelde houding totaal niet correspondeert met de houding van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven en omdat hij zijn geaardheid niet vrij kan beleven zijn land van herkomst te hebben verlaten, (ii) de door hem neergelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar deze stukken betrekking hebben op zijn nationaliteit, identiteit en religie, gegevens welke niet ter discussie staan, (iii) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat verzoeker er geenszins in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op verzoekers vage en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enig gevoelsmatig aspect, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Egypte zou hebben gekend. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er vooreerst terecht op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, wanneer er gevraagd wordt iets te vertellen over zijn seksuele geaardheid, telkens niet veel verder komt dan te verwijzen naar een seksuele beleving zonder dat er enig gevoelsmatig aspect of persoonlijke betrokkenheid aan bod komt: "U gevraagd sinds

wanneer u beseft heeft dat u homoseksueel bent, stelt u dat het gebeurde met uw één jaar jongere kozijn, tijdens een periode hebben we onze natuur gepraktiseerd, maar niet iedere dag, zo stelt u. Verder gevraagd hoe u zich realiseerde dat u homoseksueel bent, antwoordt u wat ik voelde was dat ik nood had om naar buiten te laten aan wat ik nood had. Gevraagd wat u hiermee bedoelt antwoordde u dat u zichzelf vaak bevredigde en dat u bij uw kozijn bleef, die eerder een meisje was. Erop gewezen dat een persoon die zichzelf bevredigt nog geen homoseksueel is, geeft u aan dat wanneer de nood hoog is, u het niet doet met een meisje en dat dit wil zeggen dat u homo bent. U voegt hier nog aan toe dat u het nog nooit met een meisje gedaan heeft (CGVS p.4).

U gevraagd naar hoe zich de relatie met uw kozijn ontwikkeld heeft, stelt u dat jullie samen naar films keken en een nood voelden. U vervolgt dat jullie begonnen met doktertje te spelen en dat jullie dan mekaars hand vasthielden. Dan zou u gevoeld hebben dat hij nood had en u ook. U gevraagd dit toe te lichten, antwoordt u dat u voelde dat u met hem seksuele betrekkingen wilde hebben en dat men dat niet kan beschrijven eraan toevoegend wat mij betreft, ik voel een verlangen naar jongens, meer dan naar meisjes. Gevraagd waaruit dit bestaat, stelt u dat wanneer u met iemand kennis maakt en die iemand staat u na, als u deze persoon aanraakt of u grapt met hem, dan voelt u een verlangen, dan weten we wie we zijn, zo geeft u aan. Gevraagd of u dan spreekt over een seksueel verlangen of nog over iets anders, stelt u 'een seksueel verlangen' (CGVS p.4).

U gevraagd wat het besef homo te zijn voor u betekende, zegt u normaal mijn gevoelens zijn normaal, ik vraag wel aan god waarom ik zo ben, ik wens me te laten behandelen zodat ik normaal ben. Gevraagd waarnaar u refereert verwijst u naar een incident in het Savoy Hotel waar u toen werkte. U dacht dat uw collega-barman 'dezelfde natuur' had, doch het tegendeel bleek het geval en u werd ontslagen (CGVS p.5). Andermaal gevraagd wat het met u deed toen u besepte dat u homoseksueel was, antwoordt u dat u nooit zo over zichzelf heeft gedacht, iedere keer dat ik het deed en het gedaan had, voelde ik me opgelucht. Persoonlijk voel ik me goed als ik me bij iemand bevind die de plaats van de echtgenote inneemt (CGVS p.6).

U gevraagd hoe u dit aan de man die u bevalt kenbaar maakt, stelt u met deze persoon te praten en toenadering te zoeken, dat deze periode ongeveer een maand à anderhalve maand duurt vooraleer u hem vertrouwen kan geven en u weet dat hij is zoals hij is en jullie betrekkingen kunnen hebben (CGVS p.5).

Gevraagd of u ooit een vaste relatie hebt gehad, bevestigt u dat en stelt u met M.(...) een vaste relatie te hebben gehad die ongeveer een jaar duurde. Gevraagd wat u in hem aantrok, stelt u dat hij een lief persoon is, fysiek goed was en u voelde dat u nood had aan hem. U vervolgt dat hij de enige persoon was die u net zo nodig had als hij u en die uw behoeften bevredigde. Gevraagd dit uit te leggen, verwijst u naar het gegeven dat er in Egypte mensen zijn die een homoseksuele relatie hebben, een keer als tijdverdrijf, maar dat is niet zoals met M.(...). We willen het altijd doen, zo stelt u. Gevraagd wat u wil doen, antwoordt u seksuele betrekkingen (CGVS p.5)."

Verzoeker brengt hier tegen in dat bestreden beslissing zelf aangeeft dat het zeer moeilijk is om op objectieve wijze de seksuele geaardheid van een persoon aan te tonen. Hij betoogt dat de elementen die worden aangehaald om te twifelen aan zijn geaardheid gebaseerd zijn op een "westerse" beleving van de homoseksualiteit waarbij er veel meer belang wordt gehecht aan de beleving en de gevoelens. Waar hem wordt verweten het slechts hoofdzakelijk te hebben over de seksuele aspecten van zijn homoseksualiteit, merkt verzoeker op dat er inzake homoseksualiteit bezwaarlijk een omweg kan gemaakt worden zonder op het seksuele aspect te belanden, dat dit integendeel uiteraard steeds het kerngegeven zelf is en dat de vragen er ook op gericht zijn om precies over dat aspect zaken te weten te komen. Uit zijn verklaringen kan men alleen afleiden dat hij het weliswaar hoofdzakelijk hield op de seksuele beleving zelf, doch dit doet volgens verzoeker op zich geen afbreuk aan zijn (achterliggende) geaardheid. Wel toont dit aan, aldus verzoeker, dat er in Egypte geen mogelijkheid is om homoseksualiteit echt te beleven binnen een gevoelsmatige relatie en dat men in feite al tevreden is om af en toe de genoemde "nood" te lenigen met een seksueel contact. Hij merkt daarbij ook op dat hij het ook steeds heeft gehad over een verlangen. Het woord verlangen duidt, ook al is het gericht op het lichamelijke, op een gevoel, aldus verzoeker, die benadrukt dat het verlangen dus wel degelijk verwijst naar een gevoelsmatig aspect. Ook met betrekking tot zijn contacten gaf hij aan dat hij vertrouwen moet hebben/creëren en hij op zijn gemak moet zijn bij de "partner". Verzoeker vervolgt dat het feit dat hij het hoofdzakelijk bij het lenigen van de "nood" moest houden, geen negatieve indicatie is voor zijn geaardheid maar wel voor het feit dat er voor een werkelijke beleving van homoseksualiteit in Egypte geen plaats is. Relaties en emoties hebben immers ruimte en tijd nodig om te kunnen rijpen. Het feit dat zijn seksuele ontwikkeling zich in die context ook niet echt ruimer ontwikkelde heeft volgens verzoeker te maken met die barrières. Hij voegt hier nog aan toe dat het feit dat hij het ook niet veel verder brengt dan bepaalde stereotypen omtrent homoseksuelen geen negatieve indicatie is maar het gevolg is van het feit dat hij geen ander referentiekader heeft dan wat hij in Egypte heeft gehoord en hij dit dan ook in

die bewoordingen overbrengt. Het spreken over iets, laat staan over het “bewustwordingsproces” vereist uiteraard eerst het beheersen van een bepaalde taal omtrent het thema, maar dit is zeker met betrekking tot homoseksualiteit cultureel bepaald, ook voor de betrokkenen zelf, aldus verzoeker, die te dezen nog benadrukt dat hij pas tijdens gehoor de eerste keer over zichzelf en zijn homoseksualiteit kon praten.

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er allerm minst in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het gehoorverslag dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. Immers, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kwam verzoeker wanneer hem tijdens het gehoor gevraagd werd iets te vertellen over zijn homoseksuele geaardheid niet veel verder dan te verwijzen naar zijn seksuele beleving zonder dat er ook maar enig gevoelsmatig aspect of een persoonlijke betrokkenheid aan bod kwam. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij uitgebreider kan vertellen over wat hem ertoe bracht om op vijftienjarige leeftijd een homoseksuele relatie met zijn neef aan te gaan en hoe hij zijn ontluikende homoseksualiteit beleefde. Mede gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker een eerste homoseksuele relatie zou zijn aangegaan, moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat hij hierover niet kan spreken, hij is opgegroeid in een christelijke familie en ‘dat dit iets is wat verboden is’ (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 6). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat er gezien deze door hem geschetste context toch van uit kan worden gegaan dat hij bij machte moet zijn het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect. De oppervlakkige manier waarop verzoeker de ontdekking en de beleving van zijn ontluikende homoseksuele gevoelens voorstelt doet naar het oordeel van de Raad dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Hij komt hiermee immers in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het uiten van blote beweringen en het betoog dat zijn focus op het seksuele aspect geen afbreuk doet aan zijn geaardheid, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd waar hij stelt dat de hem tijdens het gehoor gestelde vragen erop gericht waren om over het seksuele aspect zaken te weten te komen. Immers, uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd sinds wanneer / hoe hij zich gerealiseerd heeft dat hij homo is en wat het met hem deed toen hij zich realiseerde dat hij homo was (administratief dossier, stuk 5, p. 4 en p. 6). Dergelijke vragen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, hebben geenszins betrekking op een lichamelijke beleving. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat er in Egypte geen mogelijkheid is om homoseksualiteit echt te beleven binnen een gevoelsmatige relatie en dat men in feite al tevreden is om af en toe de “nood” te lenigen met een seksueel contact. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij gedurende een jaar lang een vaste relatie heeft gehad met M., die hij omschrijft als *“Het is iemand die lief is, fysiek was hij goed, dat beviel me, ik voelde dat ik nood had aan hem”*. Omtrent deze relatie verklaarde verzoeker verder *“In Egypte zijn er mensen die een homoseksuele relatie hebben een keer, een tijdverdrijf, maar dat is niet zoals met M.(...)”* en *“Mijn relatie was zoals twee getrouwde personen. (...) We waren zoals getrouwde mensen maar niet onder hetzelfde dak, we probeerden elkaar op te zoeken en soms bleef hij een maand bij mij. (...) We keken naar films en we spraken over de telefoon en we hadden seksuele betrekkingen. (...) In feite heeft hij een winkel voor vrouwen in accessoires en we bleven daar tot 18u, dan komt zijn vennoot en gingen we een koffie drinken of wandelen langs de Corniche en in Cairo gingen we naar Zamelek, als ik kleren ging kopen we kochten die voor elkaar omdat ik niet zelf kan kiezen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Gelet op deze verklaringen kan verzoeker aldus bezwaarlijk volhouden dat hij het hoofdzakelijk bij het lenigen van de “nood” moest houden en dat er voor een werkelijke beleving van homoseksualiteit in Egypte geen plaats is vermits relaties en emoties ruimte en tijd nodig hebben om te kunnen rijpen.

2.4.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Verder zijn er nog een aantal vaststellingen*

die de wenkbrauwen doen fronsen. U gevraagd of u de situatie van de LBGT in Egypte opvolgt, ontkent u dit en geeft u aan dat er zelden dingen publiek gemaakt worden. U zou wel al eens per ongeluk op face book of internet wat zien, maar 'volgen doet u het niet'. Gevraagd of u weet heeft van recente incidenten, verwijst u naar de arrestatie van twee homoseksuelen, maar dit zou vier jaar geleden gebeurd zijn. Gevraagd naar meer recente info, komt u niet verder dan aan te geven dat daar niet over wordt gesproken, dat de islamisten de macht hebben en als men erover spreekt, dan problemen krijgt met de autoriteiten (CGVS p.6). Gezien u toch al in februari 2014 het land verlaten hebt, een eenvoudige zoektocht op het internet tal van resultaten oplevert over incidenten die zich in Egypte hebben voorgedaan en gezien u uw asielaanvraag motiveert op basis van uw homoseksualiteit, hoeft het geen betoog dat uw totale gebrek aan kennis en betrokkenheid in dezer iedere geloofwaardigheid ontbeert." De argumentatie in het verzoekschrift dat het opvolgen van de situatie van homoseksuelen in Egypte weliswaar kan duiden op belangstelling voor het onderwerp maar op zich geen enkele indicatie kan zijn voor de geaardheid, temeer daar verzoeker ook aangeeft dat men zich op die manier kan blootgeven en verraden en aldus ook in problemen kan komen, en dat verzoeker bovendien slechts heel weinig toegang had/heeft tot internet en er heel weinig gebruik van maakt(e), waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Waar verzoeker te dezen nog opwerpt dat het wat hem betreft niet alleen om de seksuele daad ging, hetgeen vaak wel het enige objectief is van internetcontacten, en dat hij liever zijn tijd neemt om zich op zijn gemak te voelen bij de persoon en vertrouwen te kunnen opbouwen, kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker hiermee meent een verklaring te kunnen bieden voor het gegeven dat hij niet op de hoogte is van de situatie van de LBGT in Egypte, hij geen weet heeft van recente incidenten die zich in Egypte hebben voorgedaan en hij evenmin kennis heeft van activisten die in Egypte opkomen voor de LBGT (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

2.4.3. Tot slot wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid onderuit gehaald door het gegeven dat hij in België of in Nederland (waar hij ettelijke maanden heeft gewoond) niet actief is in het homomilieu, hij geen gelegenheden heeft bezocht specifiek voor LBGT, hij geen associaties voor LBGT kent en hij zich hieromtrent blijkbaar totaal niet geïnformeerd heeft, hij niet weet waaraan men kan zien of een etablissement/gelegenheid 'gay friendly' is en hij totaal niet op de hoogte is van de 'regenboogvlag', het symbool bij uitstek, en hij tevens totaal onwetend is omtrent de 'Gay Pride'. Zo verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren over de homoscene in België/Nederland en hoe hij hiermee in contact kan komen, informatie welke via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden. De vaststelling dat verzoeker, die reeds sedert juli 2015 in België verblijft (en ook verschillende maanden in Nederland heeft verbleven) en die hier zijn beweerde geaardheid vrij kan beleven, op dit vlak geen initiatieven heeft ontplooid haalt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid finaal onderuit. De uiteenzetting in het verzoekschrift dat het "*frequenteren van etablissementen*" en "*het actief zijn in het milieu*" weliswaar als een positieve indicatie kunnen gezien worden doch het niet frequenteren geen noodzakelijk, noch een afdoend bewijs is voor de geaardheid van een persoon, dat *in casu* verzoeker aangaf dat hij van het ene probleem in het andere terecht kwam en bezig is met het oplossen van zijn persoonlijke problemen, dat het volledig realistisch is dat men in die situatie nog maar weinig aan sociale contacten toekomt, temeer daar verzoeker van nature een eerder terughoudende en gereserveerde persoonlijkheid heeft, dat het seksuele leven slechts één aspect van zijn leven uitmaakt en dat hij momenteel in een fase zit waarin hij zich vooral moet focussen op een toekomst tout court en het vorm geven aan zijn leven en de economische basis ervan, en dat hij bovendien ook thans nog in angst leeft, zelfs in België, om zijn geaardheid hier te uiten, kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.4.4. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat ook aan verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding geen geloof kan worden gehecht: "*Ook het door u beweerde incident met uw vriend Ma.(...) ontbeert geloofwaardigheid. Zo stelt u dat u en Ma.(...) in diens kamer naar seksfilms aan het kijken waren en op het moment dat jullie beiden naakt waren en op het punt stonden betrekkingen te hebben, de moeder van Ma.(...) de kamer kwam binnenvallen en het op een schreeuwen zette. Gevraagd of Ma.(...) de deur niet had afgesloten, geeft u aan dat hij dat in het begin wel had gedaan, maar verschillende keren in en uit was gegaan om drank en eten te gaan halen en hij het uiteindelijk vergeten was (CGVS p.7). Deze door u beschreven gang van zaken kan bezwaarlijk overtuigen gezien het toch wel 'gevoelige karakter' van de film. Bovendien was er in de familie niemand op de hoogte van jullie geaardheid en is het totaal niet aannemelijk dat jullie dusdanig onvoorzichtig te werk zouden zijn gegaan.*

Weinig geloofwaardig is ook de vaststelling dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nagelaten hebt te vermelden dat u, op het moment dat u nog steeds in Egypte verbleef, vernomen zou hebben dat de familie van Ma.(...) naar uw huis zou zijn gekomen en u met de dood zou hebben bedreigd (zie Vragenlijst). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u uw advocaat hiervan op de hoogte hebt gebracht en men u bij DVZ aangemaand had kort te zijn (CGVS p.4, 8). Gezien de ernst van deze door u beweerde bedreiging en dit de kern van uw asielrelaas betreft, kan het totaal niet overtuigen dat u een dergelijk gegeven onvermeld zou hebben gelaten.” Met het louter volharden in zijn verklaringen in dit verband en de stelling dat het gegeven dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen totaal beeld heeft gegeven niet onbegrijpelijk en zeker niet ongewoon is, slaagt verzoeker er niet in voorgaande appreciatie om te buigen zodat voorgaande vaststellingen en overwegingen door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat de familie van M. naar zijn huis zou zijn gekomen en hem met de dood zou hebben bedreigd. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Verzoeker geeft noch tijdens het gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift een aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

2.4.5. Dat in hoofde van verzoeker allermint een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, wordt andermaal bevestigd door zijn laattijdige asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht uiteengezet als volgt: *“Daarenboven ondermijnt uw eigen houding op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Zo hebt u nadat u Egypte hebt verlaten een week in Italië verbleven, vervolgens een viertal maanden in Nederland, dan twee maanden in Zweden, even terug in Nederland en Italië om dan vervolgens weer een vier à vijf maanden in Nederland te hebben verbleven, zonder ook maar ergens een asielaanvraag in te dienen. U naar de reden hiervoor gevraagd, geeft u aan dat Italië weliswaar papieren uitrekt, maar enkel voor een jaar of twee. In Zweden zou u helemaal niet aan asiel hebben gedacht omdat de behandeling van een asielaanvraag er een jaar à anderhalf jaar duurt. Wat Nederland betreft, het enige land waar u dacht asiel aan te vragen, geeft u aan hiervan te hebben afgezien omdat iemand daar op zijn minst twee jaar moet wachten alvorens een antwoord te krijgen (CGVS p.2-3). Het hoeft geen betoog dat deze door u tentoongestelde houding totaal niet correspondeert met de houding van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven en omdat hij zijn geaardheid niet vrij kan beleven zijn land van herkomst te hebben verlaten.”* Verzoekers houding getuigt immers allermint van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker slecht geïnformeerd was omtrent de mogelijkheden om asiel aan te vragen en de implicaties van een dergelijke procedure, dat het trouwens niet geheel onwaar is dat men in Italië weliswaar asiel kan aanvragen en vaak ook kan bekomen doch dat er slechts minimale en onvoldoende sociale rechten aan verbonden zijn, dat het ook niet geheel fout is dat de procedure dan weer enorm aansleept in andere landen, dat hij met dergelijke geruchten rondom zich en de angst om een verkeerde procedure op te starten aldus de boot afhield en hij aanvankelijk probeerde als werkimigrant zijn administratieve situatie te regelen en dat hij pas zijn aanvraag indiende wanneer hij inzag dat dit totaal mislukt was, én dat hij bovendien al zijn geld bijna kwijt was, én hij toen hoorde dat er in België relatief goede kansen waren om die procedure op te starten, kan allermint als afdoende verschoning worden aanvaard. Zo kan verzoeker, gelet op zijn verklaringen waarom hij geen asielaanvraag indiende in Italië, Nederland of Zweden, bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij slecht geïnformeerd was omtrent de mogelijkheden om asiel aan te vragen en de implicaties van een dergelijke procedure. Hij verklaarde

tijdens het gehoor overigens uitdrukkelijk dat hij zich in Nederland wel degelijk heeft ingelicht omtrent de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Ook de duur van de asielpcedure in Zweden en in Nederland en de naar mening van verzoeker ontoereikende sociale rechten verbonden aan een erkenning in Italië kan allerm minst vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoeker zich pas anderhalf jaar na zijn aankomst in Europa vluchteling heeft verklaard en hij naar eigen zeggen aanvankelijk *“als werkimigrant zijn administratieve situatie probeerde te regelen”* toont integendeel aan dat hij niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in Europa wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt eens te meer uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor: *“Ik wou zeggen dat toen ik hier aankwam wou ik geen asiel aanvragen, ik wou verblijf op een andere manier, maar ik had alles verkocht en ik wou hier verblijf op basis van werk of ander, maar er waren mensen die me opgelicht hebben en ik heb alles uitgegeven en niets teruggekregen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoekers laattijdige asielaanvraag toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.4.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Daarnaast wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongelooftwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoren geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. De argumentatie in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen duidelijk standpunt durft in te nemen, temeer daar dit aspect niet *in concreto* is onderzocht nu het gehoor - en verzoeker zelf ook - zich volledig focuste op de directe aanleiding van zijn vertrek uit Egypte, thans ongeveer twee jaar geleden, volstaat niet om voorgaande appreciatie om te buigen. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker aan het einde van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog iets had toe te voegen aan zijn relaas, waarop verzoeker antwoordde *“Nee, dat was het”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Bovendien had hij ook middels onderhavig verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting de gelegenheid om, in repliek op hoger aangehaalde overwegingen van de commissaris-generaal, de eventuele problemen die hij als Kopt in Egypte zou hebben gekend *in concreto* toe te lichten, gelegenheid waarvan hij evenwel geen gebruik heeft gemaakt.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke

zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Situatie van de christenen*” dd. 25 maart 2015 en COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 20 augustus 2015), blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïsoleerd werd, duidelijk is afgenomen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de Koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernements in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als Kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten door criminele bendes die hoge losgeld eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.6.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 20 augustus 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven. In het noorden van de Sināi is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadistische en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sināi. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sināi, *in casu* El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sināi ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadistische de civiele bevolking niet te viseren. Naast de confrontaties in de Sināi pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayat al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen daar deze betrekking hebben op zijn nationaliteit, identiteit en religie, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS